

Muhannet 1

– Arzeni · 12 Temmuz 2012

Yine seher vaktinde besmele ile uyanmıştı. Her sabah yaptığı gibi abdestini dualarıyla aldı. Evinin kapı ve pencerelerini iştiyakle açtı. Sonrasın da bahçeye çıkıp şöyle bir etrafı izledi. Bütün kainat uykudaydı sanki. Kuşlar, ağaçlar ve kalbi "Allah Allah !" diye atan gönül sahipleri tesbihatta huşu makamına çıkma arefesinde idiler. Temiz havayı ciğerlerine çekti.Bir iki koşu yaptıktan sonra,mekik ve şınav hareketi sonrası derince bir nefes aldı.

Evin duvarına bir metre mesafede duran tulumbadan su çekti.Elini yüzünü yıkadı.

"Şükürler olsun Allah'ım! Bugün de gözlerimizi açıp nefes alabildik" dedi.Gayri ihtiyari mutfağa yöneldi. Ocağa koymak için demliğe çay suyunu özenle doldurdu, altını yakmak için etrafa göz attı. Rafın ikinci gözünde duran kibriti aldı.Bir iki denemededen sonra ocağı zar zor yakabildi.Kibrit nemlenmiş,işlevini yitirmişti.Sonra,demliğin altını kıstı. Namazlar bitene kadar kendi haline kaynardı. Karısını, oğlunu ve kızını da uyandırdı.

"Hanım ! Kalkın ezan okunmak üzere, siz hazırlanana kadar ben ekmekleri alıp geleyim"

Yataktan mahmur gözlerle uyanan hanımı;

"Olur bey, çocukları kaldırıyorum sen git!" dedi.

Etrafı çitlerle çevrili, bahçe içindeki tek katlı evleri; küçük ama sıcacıktı. Kendi elleriyle diktiği kiraz, erik, elma ve dut ağaçları dokuz yıl sonrasında kocaman olmuşlardı. İki ineğini hanımı sağıyor, tavukların yumurtalarını topluyordu. Ceza evinden çıktıktan sonra hayalinde ki tüm olaylar hemen hemen gerçekleşmişti. İftira ne kötü bir şeydi.Yuva yıkan, düzen bozan, normal sürmesi gereken tüm hayatları alt üst eden toplumsal bir mikroptu.Daha on dokuzun da girmişti o dört duvarın arasına.Tam dokuz yıl yatmıştı.Gerçi ne öğrendiyse orda öğrendi, yaşadığı şu anki hayata dair.

Koşar adımlarla fırına gitti.Koştuğu yolların anısı burnunda sızım sızım iz yapıyor,hayallere dalıyordu.Mahpusta kaldığı dokuz yıl boyunca burada çok şeyler değişmiş,fırın el değiştirmişti.Dışarıdan gelen bu adamları hiç tanımıyordu.Tezgahta duran adama;

'İki ekmek verir misin?' dedi.

Bir an için Hülya'nın sesini duyar gibi oldu.O da yıllar önce böyle seslenmişti.

'Ta,ta tabi ki' deyip kekeledikten sonra, poşeti yere düşürmüş ve karşılıklı gülüşmüşlerdi.O günden sonra aklından o güzellik ve o an hiç çıkmamıştı.

'Buyrun iki ekmek' Daldığı hayalden fırıncının kalın sesiyle uyandı.

'Te,teşekkür ederim'

Mahpus damına atıldığı o gün hiç aklından çıkmıyordu. Halbu ki, evliliği tüm güzelliğiyle sürüp gidiyordu. Kasabada bulunan tek ekmek fırınında aşkla ve şevkle çalışıyordu. Dürüst ve çalışkanlığı ile ustasının gözüne kısa sürede girmişti. Bu yüzden ustası onu çok seviyor,bütün bildiklerini nasihatleriyle beraber anlatıyordu.Her defasında;

"Ne yaparsan yap,işini düzgün ve dürüst yap" derdi.

Cümlesini de her daim,Allah'a dua ile bitirirdi.

"Rabbim bizleri muhannete muhtaç eyleme" derdi.Önceleri anlayamadığı bu duanın hayatının temel taşı olacağını bilemezdi.

Akşamın dört gözle olmasını bekliyor,hayallere dalıyordu.Büyük şehirde güzel evlerde oturmanın,eşiyle el ele gezmenin hayali gözünün önünden gitmiyordu. Kınalı elleriyle sabah kahvaltısı hazırlayan eşine kavuşmanın hazzı her akşam olunca içini sarıp sarmalıyordu. Erken yatıp erken kalkması işinin gereği idi. Erkenden yoğrulan hamurların tahtalarına tek tek dizilmesi ve sabah namazından önce gerekli yerlere dağıtılması lazımdı. İşini de sırf bu yüzden çok seviyordu. Çünkü, erken yatıp erken kalkmayı rahmetli anne ve babasından öğrenmişti. Baba evinde bulunduğu bereket ve huzuru kendi evinde de yakalamak için çaba sarfediyordu. Akli erdiğinden beri bu böyle devam etmiş,ta ki anne babası o malum kazada ölene dek sürmüştü.Kız kardeşi Zeynep ile bir başlarına kala kalmışlardı.Eş dost akraba taziye sonrası tamamen elini ayağını çekmişti.Babadan kalma iki göz kerpiç evlerinde öksüz ve yetim yaşamak çok zor oluyordu. İki dönüm kıraç tarla onlara zar zor yetiyor,hele de havalar kurak gitmişse sıkıntının alasını yaşıyorlardı.

Zeynep serpilmiş,güzeller güzeli bir kız olmuştu.Geleni gideni çoğalmış,köyün diline düşmüştü.Gün geçtikçe isteyenlerin sayısı artıyordu.Düriye teyzenin oğlu Salih'in efendiliği dini bütünlüğü hoşuna gidiyordu.Böyle birine kardeşini verirse gözü arkada kalmazdı.Hem Düriye teyzede ağzı dualı hoş bir insandı,beraber yaşar giderlerdi.

Devamı Var